

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6ECdo/1/2022
Identifikačné číslo spisu: 5616200702
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5616200702.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej KOMA SLOVAKIA s.r.o., so sídlom v Nitre, Mlynárce - Štúrova 140, IČO: 35 941 472, zastúpenej splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s.r.o., so sídlom v Bratislave, mestská časť Dúbravka, Martina Granca 3618/44, IČO: 52 262 821, proti povinnému N.. Y. W., trvale bytom v I. T., časť L., K. W. XXX/XX, o vymoženie 4.152,14 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 6Er/200/2016, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 24. októbra 2016 sp. zn. 20CoE/115/2016, takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Žiline z 24. októbra 2016 sp. zn. 20CoE/115/2016 a uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 8. apríla 2016 č. k. 6Er/200/2016-25 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Liptovský Mikuláš na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „súd prvej inštancie“, resp. predtým „súd prvého stupňa“) uznesením z 8. apríla 2016 č. k. 6Er/200/2016-25 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie právne odôvodnil ust. § 44 ods. 2 a § 57 ods. 1 písm. a/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, § 3 ods. 1 a 2, § 17, § 21 ods. 1, § 25 ods. 1, 2 a 4 a § 51 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) a § 47 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „O. s. p.“). Vecne dôvodil, že pred súdnym exekútorom JUDr. Ladislavom Jakubcom sa 27. januára 2016 začalo na návrh oprávnenej exekučné konanie pod spisovou značkou Ex 265/2016 o vymoženie pohľadávky vo výške 4.152,14 eur s príslušenstvom. Oprávnená svoj návrh odôvodnila vydaným rozhodcovským rozsudkom z 23. septembra 2015 sp. zn. RD/115/2015 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) rozhodcom rozhodcovského súdu ROYAL DEVELOPMENT, so sídlom v Hruboňove, Suľany 243, N.. T. P.. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa konštatoval, že v predmetnej veci nebola riadne uzavretá rozhodcovská zmluva. Rozhodcovskú doložku v danej veci uzavrela 19. júna 2014 oprávnená so spoločnosťou AGRO SK, s.r.o., so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Školská 1132/5, IČO: 44 982 241, ktorej konateľom bol povinný. Povinný ju neuzavrel vo svojom mene ako fyzická osoba, ale ako konateľ spoločnosti.

Rozhodcovský súd preto nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Zároveň bolo konštatované, že v rozhodcovskom konaní došlo k pochybeniu pri doručovaní a vyznačení právoplatnosti exekučného titulu. Pri doručovaní zásielky povinnému do vlastných rúk nebol v danom prípade dodržaný postup v zmysle § 47 ods. 2 O. s. p., preto nebolo možné považovať rozhodcovský rozsudok za účinne doručený (nenadobudol právoplatnosť). Z predloženej fotokópie zásielky vyplynulo, že na doručení chýba údaj o dni neúspešného pokusu o doručenie s výzvou na opakované doručenie, ako aj údaj o dni, kedy sa vykonalo opakované doručenie. Ak nebol dodržaný postup vyžadovaný zákonom, súd ani rozhodca nebol oprávnený konštatovať naplnenie fikcie doručenia vyznačením právoplatnosti rozhodnutia. V závere súd prvého stupňa uviedol, že po právoplatnosti uznesenia bude exekučné konanie zastavené.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie/prvého stupňa tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie oprávnenej uznesením z 24. októbra 2016 sp. zn. 20CoE/115/2016 uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „C. s. p.“) potvrdil. Potvrdenie uznesenia odôvodnil jeho vecnou správnosťou s tým, že s dôvodmi uznesenia sa plne stotožnil a odkázal na ne. Doplnil, že v zmysle § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodcovská zmluva, ktorá bola uzavretá medzi oprávnenou a spoločnosťou AGRO SK, s.r.o. by zaväzovala právnych nástupcov zmluvných strán v prípade, ak by to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevylúčili. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k právnemu nástupníctvu zo strany dlžníka na povinného; že by došlo k univerzálnej alebo singularnej sukcesii dlhu podľa základnej zmluvy na tretiu osobu (na povinného). Nebolo preto možné konštatovať, že by spoločnosť AGRO SK, s.r.o. ako zmluvná strana mala právneho nástupcu v osobe povinného, ktorý by bol zaviazaný z rozhodcovskej doložky. Pokiaľ ide o aplikáciu § 3 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, toto hmotnoprávne ustanovenie je nevyhnutné aplikovať v znení účinnom ku dňu uzavretia konkrétneho hmotnoprávneho úkonu (k 19. júnu 2014). Opačný výklad by znamenal, že podľa nového právneho predpisu (v znení účinnom od 1. januára 2015 ako ho aplikoval rozhodcovský súd), by sa retroaktívne posudzovali účinky právneho úkonu rozhodcovskej doložky. V súvislosti s doručovaním rozhodcovského rozsudku odvolací súd uviedol, že pokiaľ bol tento doručovaný povinnému ako konateľovi spoločnosti AGRO SK, s.r.o., bol mu doručovaný ako fyzickej osobe a nie ako fyzickej osobe - podnikateľovi. Nie je možné zamieňať si jeho funkciu konateľa so statusom fyzickej osoby - podnikateľa, ktorá podniká na základe osobitného oprávnenia. Pokiaľ rozhodcovský súd exekučný titul doručoval bez opakovaného doručenia, nenastala fikcia doručenia v zmysle § 47 ods. 2 O. s. p., a preto exekučný titul nebol povinnému doručený fikciou a nie je formálne vykonateľný. Skutočnosť, že rozhodcovské konanie, výsledkom ktorého je rozhodcovský rozsudok (exekučný titul), bolo pokračovaním rozhodcovského konania o pôvodnú pohľadávku voči spoločnosti AGRO SK, s.r.o., nezakladá právomoc rozhodcovského súdu vo vzťahu k fyzickej osobe povinného. Rovnako túto právomoc nezakladá ani tá skutočnosť, že povinný osobne podpísal rozhodcovskú doložku za spoločnosť AGRO SK, s.r.o., nakoľko tento vystupoval ako konateľ tejto spoločnosti a nie ako fyzická osoba.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a v otázke, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Navrhla zrušiť uznesenia nižších súdov a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne navrhla zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že poverenie súdnemu exekútorovi bude udelené. Vädu zmätočnosti videla v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Toto rozhodnutie považovala za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Odvolaciemu súdu vytykala, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s jej námietkami, ktoré boli pre posúdenie veci rozhodujúce. Uviedla, že oba nižšie súdy použili neplatnú právnu normu, ktorá platila do 31. decembra 2014. V čase rozhodcovského konania už dávno platila novela zákona o rozhodcovskom konaní. Nižšie súdy neoddeľujú zásadne rozdielnu právnu aplikáciu zákona o rozhodcovskom konaní a zákona o spotrebiteľskej arbitráži. V danej veci ide o obchodný spor a túto skutočnosť exekučný súd ani nespochybňoval (preto aj z uvedeného dôvodu je rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné).

Dodala, že exekučný súd nesmie posudzovať rozhodcovské rozsudky, nie je oprávnený skúmať existenciu a vznik rozhodcovskej zmluvy a je takýmto rozsudkom viazaný. Povinný v rozhodcovskom konaní nevzniesol námietku právomoci rozhodcovského súdu, čím vznikla platná rozhodcovská zmluva medzi oprávnenou a povinným podľa § 4 ods. 7 zákona o rozhodcovskom konaní. Exekučný súd od 1. januára 2015 nie je oprávnený nijakým spôsobom preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky. Od 1. januára 2015 rozhodcovská zmluva podľa zákona o rozhodcovskom konaní môže vzniknúť aj mnohými inými spôsobmi ako iba z textu dokumentu podpísaného oboma zmluvnými stranami. Rozhodcovská zmluva preto môže platne vzniknúť aj medzi úplne inými subjektmi a v takomto prípade sa už rozhodcovská zmluva nemusí ani dokazovať. Rozhodcovská zmluva sa považuje za písomne uzavretú v rozsahu predmetu podanej žaloby, ak je jej existencia tvrdená v žalobe a žalovaný v žalobnej odpovedi doručenej rozhodcovskému súdu jej existenciu nenamietne (§ 4 ods. 7 zákona o rozhodcovskom konaní). Ďalej poukázala na ustanovenie zákona o rozhodcovskom konaní, týkajúce sa záväznosti zmluvy pre právneho nástupcu. Poukázala i na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) a vybrané rozhodnutia okresných a krajských súdov.

4. Povinný dovolací návrh nepodal.

5. Najvyšší súd uznesením z 18. februára 2020 sp. zn. 3ECdo/20/2018 dovolanie oprávnenej odmietol a povinnému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie o odmietnutí dovolania oprávnenej podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. odôvodnil tým, že vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (spočívajúca podľa tvrdení dovolateľky v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia) nebola zistená a dovolanie v danom prípade nie je prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ C. s. p., keď argumentácia týkajúca sa tohto ustanovenia C. s. p. je nedostatočná a dovolateľkou uvádzané dovolacie dôvody neboli v podanom dovolaní vymedzené spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 C. s. p. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňoval (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

6. Na základe ústavnej sťažnosti oprávnenej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústavný súd“) nálezom z 9. februára 2022 č. k. I. ÚS 388/2021-50 rozhodol, že základné právo oprávnenej na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu z 18. februára 2020 sp. zn. 3ECdo/20/2018 porušené boli. Toto uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň rozhodol aj o trovách konania, na ktorých náhradu zaviazal najvyšší súd. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti (týkajúcej sa uznesenia krajského súdu) nevyhovel. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd bez náležitého odôvodnenia odmietol dovolanie sťažovateľky.

7. Najvyšší súd ako funkčne príslušný súd na prejednanie dovolania (§ 35 C. s. p.), po tom ako ústavný súd zrušil jeho predchádzajúce rozhodnutie, rešpektujúc záväzný právny názor ústavného súdu, bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), preskúmal opätovne napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo.

8. Pre splnenie nápravy porušenia práva oprávnenej je potrebné, aby najvyšší súd opätovne posúdil dovolacie námietky oprávnenej (odôvodňujúce prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p.).

9. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom vytýkaná tzv. zmätočnosťná vada (§ 431 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.); v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je potom dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

10. Oprávnená vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. Dovolaací súd, vychádzajúci z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p. (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolaací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie oprávnenej, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integroálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

13. Oprávnená dovolaním namietala, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, arbitrárne, keď odvolací súd sa nevysporiadal s jej pre posúdenie veci rozhodujúcimi námietkami. Uviedla, že nižšie súdy neoddeľujú zásadne rozdielnu právnu aplikáciu zákona o rozhodcovskom konaní a zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov), pričom exekučný súd nie je oprávnený nijakým spôsobom preskúmať existenciu rozhodcovskej zmluvy v nesporebiteľských veciach.

14. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016) a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcom účastníkom konania možnosť konať pred súdom - nedotkli, preto ho v tomto smere (pokiaľ ide o jeho druhú vetu) treba považovať naďalej za aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017).

15. V danej exekučnej veci súd prvého stupňa konštatoval, že nebola riadne uzavretá rozhodcovská zmluva a rozhodcovský súd preto nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť (s poukazom na ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní bez výslovného uvedenia dátumu, k akému bol predmetný zákon aplikovaný a bez riadneho označenia predmetného aplikovaného právneho predpisu). Zároveň bolo konštatované, že v rozhodcovskom konaní došlo k pochybeniu pri doručovaní a vyznačení

právoplatnosti exekučného titulu. Odvolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a dodal argumentáciu týkajúcu sa právneho nástupníctva a doručovania rozhodcovského rozsudku (bez reakcie na charakter rozhodcovského konania a z toho sa odvíjajúci prístup ku skúmaniu rozhodcovskej zmluvy/doložky).

16. Tu je potrebné uviesť, že pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní) a aby sa žalobou podanou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelým“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“, alebo „zákony sú písané pre bdelých“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné (uznesenie najvyššieho súdu z 26. júna 2013 sp. zn. 6ECdo/7/2013).

17. Dňa 1. januára 2015 nadobudol účinnosť zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ako aj s ním súvisiaca novelizácia zákona o rozhodcovskom konaní (zákon č. 336/2014 Z. z.). Oddelením zákonnej úpravy nespotebiteľského a spotrebiteľského rozhodcovského konania, ku ktorému takto došlo sa markantným spôsobom zvýraznil rozdiel oboch týchto konaní, spočívajúci predovšetkým vo zvýšenej ochrane spotrebiteľa ako „slabšej strany“ v rámci zmluvného vzťahu a nadväzujúceho rozhodcovského konania.

18. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.).

19. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho uznesenia náležite nevysporiadal s argumentáciou oprávnenej ohľadom rozdielu medzi nespotebiteľským a spotrebiteľským rozhodcovským konaním, čo bola aj podstatná námietka v odvolacom konaní (tu porovnaj i nález ústavného súdu z 5. septembra 2018 sp. zn. II. ÚS 300/2018).

20. Keďže odvolací súd ako aj súd prvej inštancie neskúmali vec nimi posudzovaný problém z právne významných hľadísk, porušili základné právo oprávnenej na spravodlivý súdny proces, čím došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

21. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017). Dovolací súd preto v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok.

22. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvej inštancie (stupňa) a vec vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (dôvod vedúci k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu, viedol k zrušeniu i rozhodnutia súdu prvej inštancie), lebo nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 449 ods. 1 a 2 v spojení s § 450 C. s. p.).

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok